

**GENERALNY DYREKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA**

Warszawa, dnia 1 marca 2022 r.

DOOŚ-WDŚZIL.420.25.2021.SW.5

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu odwołań: [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], reprezentowanych przez adw. [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie, dalej RDOŚ w Krakowie, z dnia 23 czerwca 2021 r., znak: ST-420.2.2021.ED, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. *Obwodnica Muszyny – Etap II – Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny*,

uchylam zaskarżoną decyzję w całości i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

UZASADNIENIE

W wyżej cytowanej decyzji z dnia 23 czerwca 2021 r., znak: ST-420.2.2021.ED, RDOŚ w Krakowie, działając na wniosek Miasta i Gminy Muszyna, reprezentowanej przez [REDAKTOWANE], stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko z jednoczesnym określeniem środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia pn. *Obwodnica Muszyny – Etap II – Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny*. Od ww. decyzji, w określonym w art. 129 Kpa terminie, odwołanie wnieśli:

- pismem z dnia 5 lipca 2021 r.: [REDAKTOWANE] reprezentowani przez adw. [REDAKTOWANE];

– pismami z dnia 6 lipca 2021 r.:

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przedstawili następujące zarzuty:

- I. naruszenie art. 7 i art. 77 Kpa w następujących aspektach:
  1. rażące naruszenie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenie oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2021 r. poz. 2373, ze zm.), dalej ustawa o oś, w zakresie przyjęcia przez RDOŚ w Krakowie, że dla przedsięwzięcia *Obwodnica Muszyny - Etap II - Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny* brak jest potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko;
  2. pominięcie w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oddziaływania na nieruchomości, ludzi oraz środowisko, drgań i wibracji związanej z istniejącą infrastrukturą kolejową obsługującą prawie wyłącznie ruch towarowy oraz skumulowania powyższych czynników z projektowaną obwodnicą;
  3. pominięcie przy wydaniu decyzji norm związanych z oddziaływaniem drgań i wibracji związanych z ruchem pociągów w tym polską normą PN-B-02170;
  4. nie poddaniu analizie oraz profesjonalnym badaniom wpływu drgań, wibracji *Obwodnicy Muszyny - Etap II - Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny* w kumulatywnym połączeniu z rozbudowaną infrastrukturą kolejową (Stacja Muszyna);
  5. pobieżnego i lakonicznego zbadania oddziaływania i wpływu hałasu emitowanego przez przedmiotową inwestycję oraz oddziaływania obwodnicy na tereny przyległe, gdzie już w zaskarżonej decyzji wskazano na znaczne przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu, wskazując przy tym jedynie na ruch pojazdów i nie biorąc pod uwagę kumulacji oddziaływań związanych z hałasem dobiegającym z projektowanej obwodnicy w połączeniu z istniejącą linią kolejową, ilością torów kolejowych na stacji w Muszynie czy jej przebiegiem;
  6. pominięcie w wydanej decyzji oddziaływania na tereny osuwiskowe a zwłaszcza na domy jednorodzinne usytuowane wzdłuż ulicy Ogrodowej na wysokości stacji kolejowej Muszyna, które to domy od wielu lat narażone są na oddziaływanie aktywnych osuwisk, na które wpływ mają towarowy ruch kolejowy, a po wybudowaniu nowej części obwodnicy także ruch ciężkich pojazdów;
  7. całkowicie błędne przyjęcie twierdzenia, że w trakcie eksploatacji planowanej inwestycji

generowane uciążliwości będą występować podobnie jak w chwili obecnej na obszarze oddziaływania inwestycji, podczas gdy na obszarze obecnej ulicy Ogrodowej w Muszynie ruch pojazdów osobowych jest znikomy a ulica pełni rolę wyłącznie jako droga lokalna służąca mieszkańcom. Transport ciężki właściwie na niej nie występuje, tak samo jak transport typu TIR, który z przyczyn charakterystyki ulicy Ogrodowej jest właściwie niemożliwy;

8. pominięcie oddziaływania Obwodnicy Muszyny - Etap II na wody lecznicze w tym źródła wód leczniczych znajdujących się bezpośrednio w sąsiedztwie planowanego przebiegu obwodnicy w wariantcie W1;
- II. naruszenie art. 62, art. 62a, art. 63 ustawy ooś poprzez nieuwzględnienie w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, dalej KIP, okoliczności dotyczących charakteru mającej powstać obwodnicy Muszyny, a zwłaszcza tranzytu typu TIR (40 ton), który będzie się odbywał na obwodnicy po jej wybudowaniu.

Odwołujący w treści swoich środków zaskarżenia nie wskazali jednak z tytułu prawnego do jakiej nieruchomości wywodzą swój interes prawny w przedmiotowej sprawie. Dlatego też GDOŚ pismem z dnia 15 października 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.25.2021.SW.1, wezwał skarżących do wskazania posiadanego prawa rzeczowego, statuującego, w myśl art. 74 ust. 3a ustawy ooś, przymiot strony przedmiotowego postępowania. Na powyższe wezwanie odpowiedzi udzielili:

- pismem z dnia 25 października 2021 r. [REDACTED];
- pismami z dnia 27 października 2021 r. [REDACTED];
- pismami z dnia 26 października 2021 r. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED];
- pismem z dnia 30 października 2021 r. [REDACTED].

Interesu prawnego osób fizycznych, które nie odpowiedziały na wezwanie organowi nie udało się ustalić, a zatem postępowanie wszczęte odwołaniami wniesionymi przez [REDACTED] [REDACTED], zostało umorzone w drodze odrębnego rozstrzygnięcia na zasadzie określonej w art. 138 § 1 pkt 3 Kpa.

Organ II instancji ustalił i zważył, co następuje.

Wnioskiem z dnia 12 lutego 2021 r. [REDACTED], działająca w imieniu Miasta i Gminy Muszyna, wystąpiła z wnioskiem do RDOŚ w Krakowie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie bezpiecznego połączenia

drogowego pomiędzy drogą wojewódzką nr 971 w Muszynie, a drogowym przejściem granicznym w Leluchowie, o parametrach technicznych dostosowanych do drogi klasy technicznej G (droga główna), realizowanego na terenie woj. małopolskiego, pow. nowosądeckiego, miasta Muszyna. Przedmiotowe przedsięwzięcie zakwalifikowano w decyzji pierwszoinstancyjnej jako mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z:

- § 3 ust. 1 pkt 62 (*drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 lub obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg lub obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody*);
- § 3 ust. 2 pkt 1 (*polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w § 2 ust. 1 i nie spełniające kryteriów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1) w związku z § 2 ust. 1 pkt 29 (*linie kolejowe wchodzące w skład infrastruktury transportu kolejowego transeuropejskiej sieci transportowej, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylającym decyzję nr 661/2010/UE*);*
- § 3 ust. 2 pkt 2 (*polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile zostały one określone (...)*) w związku z § 3 ust. 1 pkt 62 (*drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km (...)*) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), dalej rozporządzenie ooś.

W dokumentacji sprawy brak jest jednak informacji czy linia kolejowa, której przebudowa obejmuje również zmianę niwelety drogi na odcinku ok. 400 m, jest *linią kolejową wchodzącą w skład infrastruktury transportu kolejowego transeuropejskiej sieci transportowej*. Nie ma to jednak istotnego znaczenia dla kwalifikacji przedsięwzięcia i wywodzonej z tego właściwości organów.

Przedmiotowe przedsięwzięcie stanowi niewątpliwie przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na podstawie § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia ooś, dla którego, co do zasady, organem właściwym do wydania decyzji środowiskowej jest organ gminy na podstawie art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś. W skład przedsięwzięcia wchodzi jednak inwestycja w zakresie linii kolejowej (obiekt ramowy pod linią kolejową), dla której organem właściwym na podstawie art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t ustawy ooś jest RDOŚ w Krakowie. W razie zaś zbieżności kompetencji na zasadzie zwierzchności właściwości określonej w art. 76 ust. 1a ustawy ooś

właściwym do wydania decyzji jest RDOŚ w Krakowie. Powyższe uzasadnia, z uwagi na brzmienie art. 127 ust. 3 ustawy ooś, właściwość GDOŚ w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze GDOŚ nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do decyzji RDOŚ w Krakowie, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu I instancji, GDOŚ dokonał analizy całego materiału zgromadzonego w sprawie. Organ zapoznał się zatem w szczególności z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 12 lutego 2021 r. (pismo znak: 630//DOS/371/2021), KIP (tj. Kosak A. (red.), *Karta informacyjna przedsięwzięcia pn. „Obwodnica Muszyny – etap II – poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny”*, Kraków, 2021 r.), uwagami stron wniesionymi na etapie postępowania I instancji, zaskarżoną decyzją, a także argumentami zawartymi w odwołaniach i ich uzupełnieniach.

Przed wydaniem decyzji tut. organ umożliwił stronom postępowania zapoznanie się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i wniesienie swoich uwag, wniosków lub żądań względem niego na zasadzie określonej w art. 10 Kpa (zawiadomienie z dnia 24 stycznia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.25.2021.SW.2 i DOOŚ-WDŚZIL.420.25.2021.SW.4). Żadna ze stron nie skorzystała ani w wyznaczonym terminie ani przez cały okres postępowania odwoławczego ze swoich uprawnień procesowych.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach, wskazać należy, że koncentrują się one wokół nieprzeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko realizacji przedmiotowego zamierzenia inwestycyjnego mimo zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś. Organ odwoławczy podziela argumentację skarżących w tym zakresie wskazując, że wadliwość ta ma, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, charakter kwalifikowany, uprawniający organ do wydania decyzji kasatoryjnej. Ze względu na zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego organ nie jest władny do konwalidacji ww. uchybień w drodze dodatkowego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 136 Kpa. GDOŚ upatruje jednak zasadność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w sprawie w przesłankach z art. 63 ust. 1 ustawy ooś odmiennych od tych wskazanych pośrednio przez skarżących.

W opinii organu II instancji, w przedmiotowej sprawie ocena jest niezbędna z uwagi na konieczność wykluczenia możliwego negatywnego oddziaływanie na obszar Natura 2000. Taka ocena powinna być przeprowadzona w przypadku wystąpienia ryzyka oddziaływania na cele i przedmioty ochrony danego obszaru Natura 2000, niezależnie od stopnia możliwego negatywnego wpływu. Jakikolwiek wątpliwości co do wystąpienia negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 wskazują na konieczność analizy wpływu przedmiotowej inwestycji na środowisko zgodnie z art. 62 ustawy ooś. Na obecnym etapie postępowania, zgromadzony materiał dowodowy, nie

pozwala na dokonanie bardziej szczegółowych analiz w zakresie oddziaływania na cele i przedmioty ochrony Natura 2000.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w zaskarżonej decyzji, nie ma precyzyjnych informacji na jakim odcinku, od którego kilometraża, planowana droga koliduje z obszarem Natura 2000. W dokumentacji informacja ta jest przedstawiona w sposób uproszczony. Podobnie jak w przypadku kolizji z obszarem Natura 2000, w dokumentacji brak jest również precyzyjnych danych dotyczących kolizji drogi z korytarzami ekologicznymi. Rys. 11.5 „Lokalizacja planowanej inwestycji na tle korytarzy ekologicznych” (str. 115), ani rys. 6.2 „Przebieg planowanej inwestycji na tle korytarzy ekologicznych” (str. 26) w zał. 2 do KIP pn. „inventaryzacja przyrodnicza dla zadania pn.: *Obwodnica Muszyny - etap II Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny*”, dalej inventaryzacja przyrodnicza, nie pozwala na podanie nawet przybliżonego kilometraża kolizji z korytarzami ekologicznymi i lokalnymi szlakami migracji.

W niniejszej decyzji wskazuje się na nieścisłości w zakresie wpływu planowanej inwestycji na siedlisko będące przedmiotem ochrony obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*. RDOŚ w Krakowie na str. 12 jednocześnie wskazuje, że „w wariantcie preferowanym nie dojdzie do zniszczenia cennych siedlisk przyrodniczych stanowiących przedmiot obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*. Następnie, że **Ingerencja w chronione siedliska może być jedynie punktowa w leżącej najbliżej drogi część płatów (...)**”. Z dokumentacji przedłożonej przez inwestora, tj. załącznika mapowego „mapa – wrażliwości - flora”, wynika że co najmniej w dwóch lokalizacjach, ok. km 3+000 - 4+000 oraz ok. km 5+000 - 6+000, następuje kolizja projektowanej drogi z siedliskiem 9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum, Tilio-Carpinetum*), w obrębie granic obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*. Zgodnie ze Standardowym Formularzem Danych dla tego obszaru siedlisko to stanowi przedmiot ochrony ww. obszaru chronionego. Możliwa kolizja z ww. siedliskiem, w wyniku znaczącego przesunięcia projektowanej trasy poza stary ślad drogi, na terenach leśnych, widoczna jest także na załączniku mapowym „Plan sytuacyjny wariant preferowany” nr. rys. 2.5. Dane przedstawione w zał. 2 do KIP pt. „inventaryzacja przyrodnicza” na str. 16 tab. 51 „Zestawienie powierzchni cennych siedlisk przyrodniczych w buforze inventaryzacji wraz z wyszczególnieniem powierzchni narażonych w trakcie realizacji inwestycji” wskazują, że w ramach badań terenowych, w obrębie terenu planowanej inwestycji oraz 200 - 300 m w buforze zinventaryzowano łącznie 66,2 ha siedliska 9170. Jednocześnie należy dodać, iż według SDF dla obszaru *Ostoja Popradzka PLH120019*, sam obszar chroniony ma powierzchnię 57930,98 ha, zaś powierzchnia siedliska 9170 wynosi 173,79 ha. Mimo, że tytuł ww. tabeli 51 wskazuje, że powinna w niej być wyszczególniona powierzchnia narażona w wyniku realizacji inwestycji, w dokumentacji nie ma takich wartości. W związku z powyższym nie jest możliwe oszacowanie, jaka powierzchnia siedliska zostanie zniszczona w

sposób bezpośredni, a także jaka będzie poddana pośrednim wpływom wynikającym z realizacji przedmiotowej inwestycji. W świetle powyższych faktów, nie można jednoznacznie bez stosownych analiz, możliwych do przeprowadzenia na etapie oceny oddziaływania na środowisko, zgodzić się z RDOŚ w Krakowie, iż „ingerencja ta (w chronione siedliska) nie wpłynie niekorzystnie na stan zachowania siedlisk przyrodniczych w okolicy”.

Ponadto, organ I instancji nie dokonał własnej analizy podstawowych dokumentów dla obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*. W treści decyzji na str. 19 omyłkowo, prawdopodobnie za informacją inwestora (KIP, str. 111), wskazano iż ochronie podlega 12 typów siedlisk. Zgodnie z SDF jest to 13 typów siedlisk. Zarówno inwestor jak i RDOŚ w Krakowie pominęli siedlisko 6430 ziołorośla górskie (*Adenostylin Alliariae*) i ziołorośla nadrzeczne (*Convolvuletalia Sepium*). Zgodnie z SDF dla tego obszaru siedlisko to otrzymało ocenę stopnia reprezentatywności C, tj. znaczącą, stąd w tym przypadku siedlisko 6430 kwalifikuje się jako przedmiot ochrony *Ostoi Popradzkiej PLH120019*.

Zarówno organ I instancji jak i autorzy opracowania pn. inwentaryzacja przyrodnicza, nie dokonali analiz w zakresie odległości siedlisk gatunków chronionych prawem krajowym oraz wspólnotowym, noclegowisk, żerowisk, miejsc rozrodu i zimowania, od planowanej inwestycji oraz możliwego wpływu, w tym generowanego hałasu, zanieczyszczenia światłem oraz innych czynników płaszących, czasowych barier utrudniających migrację, wycinki, zmiany natężenia ruchu, i innych realizowanych działań, na behavior zwierząt bytujących stale oraz czasowo na terenie i w sąsiedztwie planowanej drogi. W sytuacji gdy planowana inwestycja bezpośrednio koliduje z obszarem Natura 2000, koniecznym jest dokonanie pogłębionych analiz w zakresie ww. zagadnień i wykluczenie możliwego negatywnego oddziaływania. Lakoniczna „ocena” dokonana przez RDOŚ w Krakowie poprzez stwierdzenie na str. 21 decyzji, że „w wyniku prowadzonych prac dojdzie do zajęcia części areałów chronionych gatunków, przy czym z uwagi dużą dostępność w bezpośrednim sąsiedztwie terenów, które mogą być przez nie wykorzystywane oddziaływanie to nie będzie znaczące”, nie jest w opinii organu odwoławczego wystarczająca. Wykonanie ww. analiz, jest w szczególności konieczne do wykluczenia negatywnego oddziaływania na stwierdzone lub mogące, zgodnie z dokumentacją, występować w buforze inwestycji przedmioty ochrony obszarów Natura 2000, tj. m.in. wilk (*Canis lupus*), ryś (*Lynx lynx*), wydra (*Lutra lutra*), nocek duży (*Myotis myotis*), podkowiec mały (*Rhinolophus hipposideros*), głowacz białopłetwy (*Cottus gobio*). Zakres tych analiz zdecydowanie wykracza poza możliwości wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bez oceny oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko. **Przedsięwzięcie może zostać zrealizowane bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, o ile organ wydający decyzję, jest pewny, że przedmiotowa inwestycja nie spowoduje negatywnego**

wpływu na cele i przedmioty ochrony danego obszaru Natura 2000 (i nie kwalifikuje się do tej oceny z innych przesłanek wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś).

Niejasności widoczne są również we wnioskowaniu dot. m.in. ssaków drapieżnych, w tym gatunków o znaczeniu priorytetowym. Na str. 20 inwentaryzacji przyrodniczej przedstawiono informacje o występowaniu w obwodzie Koła Łowieckiego „Jaworzyna”, który przecina planowaną inwestycję, wilków (*Canis lupus*), rysiów (*Lynx lynx*), żbików (*Felis silvestris*) i bobrów (*Castor fiber*). Ponadto, autorzy inwentaryzacji przyrodniczej wskazują, że „w oparciu o uzyskane dane nie można wykluczyć ich obecności w analizowanym buforze, tym bardziej, że w buforze inwentaryzacji istnieją dogodne stanowiska dla tych gatunków”. Jednocześnie na rys. 11.5 „Lokalizacja planowanej inwestycji na tle korytarzy ekologicznych” (str. 115 KIP), poglądowo zaznaczono miejsce kolizji drogowej z wilkiem. Z analizy dokumentacji można wnioskować, że kolizja ta nastąpiła na odcinku, gdzie droga idzie po starym śladzie. Pomimo, że autorzy KIP nie odnieśli się do tego zdarzenia, RDOŚ w Krakowie ma wiedzę w tym zakresie. Dowodem na powyższe jest fakt, iż 25 maja 2016 r., RDOŚ w Krakowie zamieścił na stronie internetowej informację o kolizjach w marcu i kwietniu 2016 r. na drodze powiatowej relacji Muszyna - Leluchów w granicach *Popradzkiego Parku Krajobrazowego* oraz obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*, które skutkowały śmiercią młodej samicy wilka (*Canis lupus*) oraz żbika (*Felis sylvestris*) (<http://krakow.rdos.gov.pl/kolejne-drapieżniki-zginely-na-malopolskich-drogach>).

Należy zaznaczyć, że oba te gatunki są chronione zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz.U. z 2016 r. poz. 2183), a ponadto wilk jest gatunkiem o znaczeniu priorytetowym, stanowiącym przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*, gdzie wielkość populacji szacuje się na max. 25 osobników. RDOŚ w Krakowie w komentarzu do powyższych zdarzeń wskazał, że „głównym zagrożeniem dla dużych drapieżników jest utrata i fragmentacja siedlisk m.in. **poprzez wzrastający ruch na drogach, rozbudowę infrastruktury liniowej** czy też rozpraszanie zabudowy”. Dalej czytamy, że obszar *Ostoi Popradzkiej*, gdzie doszło do tych zdarzeń, stanowi kluczowy obszar dla przetrwania populacji dużych drapieżników takich jak wilk, ryś, niedźwiedź, a także dla mniejszego żbika. Beskid Sądecki z uwagi na zachowane duże kompleksy leśne nie tylko pełni funkcję ostoi tych gatunków, ale też umożliwia ich migrację w kierunku wschodnim, przez Beskid Niski do *Magurskiego Parku Narodowego* i dalej w Bieszczady, a także na zachód w Gorce, Pieniny i Tatry. W zaskarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie przyznaje, że prognozowane natężenia ruchu na przestrzeni lat wzrosną, co prawdopodobnie będzie wynikało z ogólnego trendu wzrostu liczby pojazdów w skali kraju. Z danych przedstawionych w KIP, w rozdziale 2.5 „Dobowe natężenia ruchu” wynika, że w stosunku do stanu obecnego (2122 pojazdów), prognozowane dobowe natężenie ruchu po realizacji inwestycji według wariantu 1, na odcinku przechodzącym przez tereny

leśne, wzrosło ponad dwukrotnie do 4369 pojazdów na dobę, a w ciągu 10 lat do 5300. Stąd nieuzasadnione jest twierdzenie autorów KIP o braku zmiany natężenia ruchu oraz konkluzja, że „zagrożenie związane z kolizją pojazdu ze zwierzęciem nie wzrosło”. Według organu I instancji „projekt nie wpływa na zmiany przebiegu tras migracji zwierząt i nie zakłóca istniejących szlaków migracyjnych. Inwestycja nie wprowadza nowych barier dla przemieszczania się zwierząt z uwagi na to, iż w miejscach głównych szlaków migracyjnych przebiegać będzie po istniejącym śladzie” (decyzja RDOŚ w Krakowie str. 21 i 22). W opinii GDOŚ twierdzenie to nie jest słuszne. Brak fizycznej bariery, nie jest jednoznaczny z brakiem możliwości takich wpływów, choćby z uwagi na znaczący wzrost dobowego natężenia ruchu pojazdów. Zbyt wysokie natężenie ruchu pojazdów może spowodować, że nawet wielokrotnie przekraczana wcześniej droga, w krótkim czasie może stać się niemożliwą do przebycia barierą. W rezultacie dla niektórych gatunków może to spowodować skuteczną izolację osobników danej populacji, zamieszkujące tereny po dwóch stronach drogi. Takie długotrwałe oddziaływanie barierowe może doprowadzić do całkowitej izolacji grup osobników jednego gatunku, a w konsekwencji doprowadzić do zubożenia puli genowej, a następnie do osłabienia populacji i spadku jej liczebności. W świetle powyższych informacji należy przeanalizować wpływ zmian dobowego natężenia ruchu, które mimo braku fizycznych barier może potencjalnie powodować, w dłuższej perspektywie czasowej, utrudnienia w poruszaniu się zwierząt migrujących w obrębie korytarzy ekologicznych, przecinanych przez przedmiotową drogę.

Zdaniem organu II instancji, zebrany materiał dowodowy nie uprawnia do jednoznacznych twierdzeń jakie zawiera zaskarżona decyzja na str. 21. Przedstawione dane są zbyt mało szczegółowe, aby uznać, że „oddziaływania związane z okresem budowy powodujące ich ewentualne płoszenie i niepokojenie będą krótkotrwałe i odwracalne”. Obecnie przedstawione w dokumentacji informacje w zakresie potencjalnego wpływu fazy realizacji inwestycji na wilki, wydają się być niewystarczające do oceny ryzyka możliwych zagrożeń dla populacji tego gatunku, będącego przedmiotem ochrony obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*. Mimo wskazania przez autorów KIP, że teren wokół inwestycji jest dogodnym miejscem do bytowania takich gatunków jak wilk, oraz danych nt. kolizji tych zwierząt z pojazdami na tym odcinku drogi, nie przeanalizowano wpływu na rozród wilka. Wyżej przedstawione informacje nt. bytowania wilków w okolicy planowanej drogi, wskazują na konieczność szerszych analiz, w zakresie potencjalnych miejsc rozrodu tego gatunku, i oddziaływania planowanej inwestycji na młode i starsze osobniki w tym wrażliwym okresie. W czasie przebywania szczeniąt w norach (zwykle maj-lipiec) zwierzęta nie oddalają się od nich na znaczne odległości, nawet w celu zdobywania pokarmu, a mobilność całej watahy uzależniona jest od dostępności w zasiedlanym terytorium alternatywnych nor i legowisk. Generowane przez budowę oddziaływanie związane z hałasem oraz

zwiększoną eksploracją terenu przez człowieka może negatywnie wpłynąć na sukces polowań, dostępność bazy pokarmowej w okolicy nor oraz powodować stres i płoszenie zwierząt. Czynniki te mogą mieć negatywny wpływ na sukces rozrodczy wilków, będących przedmiotami ochrony obszaru *Ostoja Popradzka PLH120019*. W przypadku możliwości wystąpienia tego typu oddziaływań należy wskazać precyzyjnie odpowiednie rozwiązania do zastosowania dla inwestora na etapie realizacji inwestycji, aby zminimalizować możliwe negatywne oddziaływanie, przykładowo w postaci całkowitego wyłączenia możliwości prowadzenia prac w newralgicznym momencie biologii wilka, tj. porodu oraz wczesnego wychowu młodych, przypadającego na okres maj-połowa lipca.

W ramach inwentaryzacji przyrodniczej przeprowadzono badania chiropterofauny za pomocą detektora LunaBat DFR-1. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż termin prowadzonych nasłuchów nie był w pełni optymalny dla rozpoznania walorów siedliskowych analizowanego terenu, pod kątem bytowania nietoperzy. Przedstawione wyniki ograniczają się jedynie do wymienienia jakie gatunki zarejestrowano w trakcie nasłuchów. W opinii GDOŚ obecnie przedstawione dane oraz przeprowadzone na ich podstawie analizy nie pozwalają na ocenę skali wpływu planowanej inwestycji na lokalne populacje nietoperzy, w tym bytujących na tym terenie gatunków będących przedmiotami ochrony obszaru Natura 2000. W konsekwencji organ I instancji nie mógł jednoznacznie wykluczyć możliwego negatywnego oddziaływania na przedmioty ochrony *Ostoi Popradzkiej PLH120019*. Załączone do dokumentacji mapy z inwentaryzacji fauny, wskazują schematycznie trasy przelotów nietoperzy, bez wskazania jakich gatunków one dotyczą. Nie jest jasnym również, czy w ramach przeprowadzonych badań terenowych, nasłuchy wykonano w punktach, czy na transektach. Informacje nt. lokalizacji miejsc nasłuchu również powinny zostać przedstawione w formie graficznej lub współrzędnych, tak aby organ dokonujący weryfikacji poprawności metodyki badań, mógł ocenić prawidłowość pomiarów oraz przydatność w pod względem odległości od planowanej inwestycji. Wśród przedmiotów ochrony analizowanego obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019* znalazły się zinwentaryzowane przez wykonawców KIP gatunki jak podkowiec mały (*Rhinolophus hipposideros*) i nocek duży (*Myotis myotis*). Mimo wykrycia powyższych gatunków zebrany materiał dowodowy nie zawiera wystarczająco szczegółowych analiz w zakresie możliwego wpływu planowanej inwestycji na populacje nietoperzy, stanowiących przedmioty ochrony obszaru Natura 2000. Dokumentacja powinna dostarczyć informacji, co najmniej na temat: migracji sezonowych, zajmowania kryjówek (kolonii rozrodczych i zimowisk), miejsc żerowania, przelotów między kryjówkami a żerowiskami, jesiennego rojenia.

Jednym z zinwentaryzowanych przedmiotów ochrony *Ostoi Popradzkiej PLH120019* jest podkowiec mały. Konieczność przeprowadzenia bardziej szczegółowych analiz wpływu inwestycji

na populacje tego gatunku wynika z jego biologii. Gatunek ten charakteryzuje się słabym zasięgiem echolokacji, który pozwala mu na sprawne poruszanie się w środowisku zamkniętym, jednak niemal uniemożliwia pokonywanie otwartych przestrzeni. Zmuszone do tego zwierzęta przelatują odsłonięte odcinki tuż na powierzchnią ziemi, jednakże zbyt długi dystans może stanowić dla nich barierę trudną do pokonania. Stąd, w zależności od lokalnych uwarunkowań dla tego gatunku, znacząca może być nawet nieduża wycinka drzew, która spowoduje przerwanie ciągłości struktur, wzdłuż których następują przeloty, a w rezultacie może dojść do opuszczenia przez nietoperze schronienia (Makomaska-Juchiewicz M., Baran P. (red.). 2012. „Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część III”. GIOŚ, Warszawa str. 729). Dla drugiego zinwentaryzowanego gatunku nietoperza, będącego przedmiotem ochrony ww. obszaru Natura 2000, tj., nocka dużego, planowana w ramach inwestycji wycinka, może potencjalnie powodować zmniejszenie ilości schronień letnich, którymi mogą być duże dziuple. Samice nocków dużych wykorzystują dziuple i różnego rodzaju skrzynki na obszarach żerowiskowych, przez cały okres aktywności. Jeżeli podczas nocy warunki pogodowe pogorszą się (np. wystąpią silne opady), znaczna część samic może nie wrócić do kolonii, lecz znajdzie tego typu kryjówki zastępcze i przeczeka w nich do poprawy pogody. Dlatego ochrona drzew dziuplastych czy montowanie skrzynek dla nietoperzy może mieć również duże znaczenie dla tego gatunku (Makomaska-Juchiewicz M. (red.) 2010. „Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część I”. GIOŚ, Warszawa, str. 224).

Jak wynika z wcześniejszych wyjaśnień, konieczne jest przeanalizowanie możliwości wpływu planowanego przedsięwzięcia na chiropterofaunę, w kontekście planowanej wycinki drzew, która może mieć wpływ na potencjalne schronienia i trasy migracji nietoperzy. Analizy należy dokonać w odniesieniu do obszarów Natura 2000, gdzie przedmiotami ochrony jest chiropterofauna, a biologia poszczególnych gatunków (w tym zasięg lotów) wskazują na potencjalną możliwość wpływu inwestycji na nietoperze. Po wykonaniu takiej analizy na chiropterofaunę należy rozważyć wprowadzenie skutecznych działań minimalizujących negatywny wpływ inwestycji lub w razie konieczności działań kompensujących w postaci budek dla nietoperzy.

W dokumentacji, w sposób schematyczny zostały przedstawione główne szlaki przemieszczania się nietoperzy (zał. 2 pn. „inwentaryzacja - przyrodnicza mapa – wrażliwości - fauna”). Dane te pozwalają na identyfikację miejsc kolizji planowanej trasy ze szlakami migracji lokalnej populacji chiropterofauny. W związku z tym, organ I instancji powinien przeprowadzić analizy mające na celu określenie możliwości dostosowania parametrów inwestycji, tak aby zapewnić bezpieczne przeloty nietoperzy nad drogą. Uwzględniając stwierdzone oraz potencjalne trasy przelotu nietoperzy, oraz prognozowane wzrosty dobowego natężenia ruchu (po realizacji inwestycji w bliskiej i dalszej perspektywie czasowej) należy przeanalizować położenie drogi (w

miejscach przelotów) względem poziomu otaczającego ją terenu. Planowana droga winna przebiegać po terenie lub tylko nieznacznie różnić się poziomem niwelety względem otoczenia. Ocena powyższego zagadnienia winna stać się punktem wyjścia co do konieczności zastosowania ewentualnych dodatkowych działań minimalizujących, przykładowo w postaci stworzenia struktur liniowych, w postaci szpalerów drzew i krzewów naprowadzających do miejsca przekraczania drogi, bramownic, wysokich (powyżej 4 m) ekranów przegrodowych lub wałów ziemnych, wymuszających na nietoperzach zwiększenie wysokości przelotów i uniknięcie kolizji z pojazdami poruszającymi się na drodze, itp.

Jedną z potencjalnych przeszkód utrudniających funkcjonowanie populacji nietoperzy w pobliżu drogi jest stosowane przy trasach oświetlenia. W przypadku niektórych gatunków, problem ten wynika z przyciągania ich w okolice drogi, z uwagi na zwiększoną liczebność owadów, które zostają zwabione przez światło. Sztuczne źródła światła mogą powodować zakłócenia w zachowaniach gatunków wędrownych, zaburzać migracje i stać się pułapką dla nietoperzy podążających za owadami wabionymi przez lampy przy drogach. W wyniku takiego pośredniego ściągania nietoperzy w okolice światła lamp ulicznych, mogą one zderzyć się z samochodami poruszającymi się po drodze. W ramach prowadzonych prac przewidziano również modernizację oświetlenia drogi w celu poprawy widoczności w godzinach nocnych. Analizy oddziaływania przedmiotowej inwestycji na nietoperze nie uwzględniają tego zagadnienia. W zaskarżonej decyzji brakuje również odniesienie się do ewentualnej konieczności oświetlenia terenu budowy. Nie dokonano stosownych analiz, w związku z tym brakuje w sentencji warunków minimalizujących potencjalne negatywne oddziaływania oświetlenia drogowego. Po przeprowadzeniu analiz, przy formułowaniu stosownych zapisów w decyzji należy w szczególności określić: barwę, natężenie światła, konieczność koncentracji strumienia światła, możliwość zastosowania zamkniętej obudowy lamp w celu unikania pułapek dla wabionych owadów oraz określić inne istotne parametry zapewniające skuteczność tego działania.

Zarówno zaskarżona decyzja, jak i zgromadzona na etapie postępowania organu I instancji dokumentacja, nie przedstawia wystarczających danych nt. miejsc hibernacji oraz siedlisk rozrodczych, wpływu planowej inwestycji zarówno na etapie realizacji jak i eksploatacji na miejsca żerowania, czy możliwe zakłócenia tras przelotu w ramach dalekodystansowych przelotów na miejsca hibernacji oraz krótkodystansowych przelotów pomiędzy kryjówką, a żerowiskiem, a także w okresie rojenia i dyspersji młodych.

Podobnie jak w przypadku nietoperzy będących przedmiotami ochrony obszaru Natura 2000 *Ostoja Popradzka PLH120019*, na podstawie danych zebranych w KIP, nie można określić znaczenia możliwego oddziaływania na chronione w tym obszarze gatunki ryb, w tym głowacza białopłetwego (*Cottus gobio*). Zgodnie z informacjami przedstawionymi na str. 21 inwentaryzacji

przyrodniczej na obecność tego gatunku w buforze inwestycji wskazują dane pozyskane od Polskiego Związku Wędkarskiego oraz RDOŚ w Krakowie. Niestety nie przedstawiono informacji nt. metodyki prowadzonej inwentaryzacji, w tym także lat w jakich badania te były prowadzone. Zapewne RDOŚ w Krakowie z urzędu jest w posiadaniu stosownych danych w tym zakresie, jednak sam również nie odniósł się do lokalizacji siedlisk istotnych dla głowacza, ani wpływu inwestycji na ten gatunek. Organ I instancji w zaskarżonej decyzji na str. 22 wskazał, że w ramach realizacji inwestycji, w obrębie cieków wodnych planowane są prace związane z przebudową i budową przepustów oraz małych mostków. Dalej organ wskazał, że działania te mogą powodować przypadkowe i chwilowe płoszenia ryb lub potencjalne zanieczyszczenia siedlisk np. poprzez przypadkową emisję substancji ropopochodnych lub substancji chemicznych używanych podczas prac budowlanych. Z uwagi na brak wystarczających danych i analiz w zakresie oceny wpływu planowanej inwestycji, na mogące występować w pobliżu inwestycji gatunki, w opinii tut. organu określone w decyzji warunki mogą nie być wystarczające, aby skutecznie ochronić faunę, bytującą w ciekach kolidujących z trasą planowanej drogi. Niezależnie od konieczności, lub jej braku, wprowadzenia dodatkowych działań minimalizujących, GDOŚ podkreśla, iż obecnie treść warunków związanych z zabezpieczaniem ekosystemów wodnych wymaga uzupełnienia i modyfikacji.

Analiza wpływu inwestycji na obszary Natura 2000 powinna zostać pogłębiona również w kontekście możliwych oddziaływań transgranicznych oraz wpływu na spójność sieci obszarów Natura 2000. Z dodatkowych informacji przedstawionych przez inwestora w piśmie z dnia 9 kwietnia 2021 r., znak: 6303/DOS/793/2021, wynika, że po obu stronach granicy państwa, w obrębie doliny Popradu, wyznaczono obszary Natura 2000, mające na celu ochronę częściowo, tych samych gatunków i siedlisk. Dokonując analiz należy szczegółowo rozważyć wpływ działań podejmowanych w ramach inwestycji, z jednoczesnym uwzględnieniem biologii gatunków i siedlisk będących przedmiotami ochrony obszarów Natura 2000, wspólnych dla *Stredny tok Popradu SKUEV0951* oraz *Ostoi Popradzkiej PLH120019*. Utrzymanie korytarzy migracji dla przedmiotów ochrony występujących w obu obszarach i właściwe gospodarowanie w ich obrębie, może mieć istotne znaczenie dla ochrony siedlisk i gatunków na tych obszarach. Pozwoli to na zachowanie ciągłości ekologicznej rzeki, a przez to spójność siedlisk gatunków oraz siedlisk przyrodniczych występujących wzdłuż doliny rzeki. Stąd niezbędne jest określenie lokalizacji, stanu zachowania, istotności siedlisk gatunków i siedlisk przyrodniczych, w celu określenia lub wykluczenia potencjalnego wpływu planowanej inwestycji.

Rozważania nt. planowanej inwestycji powinny zostać poszerzone o jednoznaczne wykluczenie wpływu inwestycji na oddalony od niej o ok. 0,5 km rezerwat *Las Lipowy Obrożyńska*, oraz o analizę wpływu na cele szczególne *Popradzkiego Parku Krajobrazowego*. Obecnie

przeprowadzona przez organ I instancji „analiza” w świetle zapisów uchwały Nr XLII/640/17 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 23 października 2017 r. w sprawie *Popradzkiego Parku Krajobrazowego* (Dz.U. Małop. z 2017 r. poz. 7239), § 2 ust. 1, jest jedynie częściowa. Nie jest jasnym, dlaczego RDOŚ w Krakowie wymieniając cele ochrony, wynikające z ww. aktu prawnego, ograniczył się jedynie do dwóch pozycji. Nie wskazano także, na jakiej podstawie wybrał jedynie te dwa, a pozostałe, jak np. zachowanie korytarzy ekologicznych, zignorował. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy koniecznym jest przedstawienie pełnej analizy wpływu planowanej inwestycji na możliwości osiągnięcia celów ochrony jakie w ww. uchwale zostały wyznaczone dla *Popradzkiego Parku Krajobrazowego*.

Odnosząc się do pozostałych gatunków chronionych, nie będących przedmiotami ochrony obszaru Natura 2000 wskazać należy, że teren, na którym planowana jest realizacja inwestycji, został przebadany w terminie, który nie był optymalny dla pełnego rozpoznania istotnych dla różnych grup zwierząt i roślin siedlisk, szlaków migracji, schronień, żerowisk, miejsc rozrodu, itp. Przykładowo w związku z pominięciem części okresu lęgowego ptaków, uzyskane w trakcie inwentaryzacji dane awifaunistyczne, można traktować jako ogólne i wstępne rozpoznanie walorów faunistycznych analizowanego terenu. Dokonując inwentaryzacji ptaków pod koniec okresu lęgowego, często nie ma możliwości uzyskania takich wyników, zarówno pod względem ilościowym jak i jakościowym, które pozwolą na pełniejsze rozpoznanie walorów ornitofauny, analizowanego obszaru. Z uwagi na możliwe negatywne oddziaływanie planowanej inwestycji na lokalną populację ptaków, poprzez utratę miejsc gniazdowania, czy płoszenie, zasadna jest ponowna analiza tego zagadnienia w oparciu o wyniki inwentaryzacji (będących w posiadaniu inwestora i/lub RDOŚ w Krakowie), a także dostępnych danych literaturowych np. wskaźników średnich zagęszczeń poszczególnych ptaków dziuplastych określonych w publikacji: *Trendy liczebności ptaków w Polsce* (Biblioteka Monitoringu Środowiska, 2018 r. praca zbiorowa, P. Chylarecki i in.). Analizy te staną się podstawą dla stwierdzenia potrzeby ewentualnego wprowadzenia dodatkowych działań minimalizujących, a także w razie konieczności, kompensacji przyrodniczej.

Również w przypadku batrachofauny dobór terminów kontroli w terenie jest ważne, aby uzyskać wyniki opisujące w pełni stan lokalnej populacji. Terminy inwentaryzacji przeprowadzonej na potrzeby sporządzenia dokumentacji przed uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w ocenie GDOŚ, powinny być prowadzone w okresie aktywności płazów, wyznaczanym przez warunki termiczne, i trwającym przeciętnie od początku marca do końca października. Szczególnie ważnym okresem w życiu płazów jest okres godowy, gdy w zbiornikach wodnych gromadzą się wszystkie dorosłe osobniki. Ta cecha płazów jest jednocześnie ogromnym ułatwieniem w badaniach tej grupy zwierząt, gdyż w krótkim czasie w zbiornikach gromadzi się cała populacja. Prowadząc badania terenowe w tym okresie możemy określić skład gatunkowy

lokalnej batrachofauny oraz liczebności lokalnych populacji. Po okresie godowym można prowadzić rejestrację gatunków bez określania ich liczebności. W okresie godów w jednym zbiorniku możemy zaobserwować nawet tysiąc osobników ropuch szarych, natomiast w lecie znalezienie tam pojedynczych osobników będzie utrudnione, gdyż ich siedliska letnie mogą znajdować się np. w lesie oddalonym o 1–2 km. Dotyczy to większości gatunków, które prowadzą lądowy tryb życia i opuszczają zbiorniki wodne krótko po zakończeniu okresu rozrodczego. Nawet w przypadku płazów, które prowadzą wodny tryb życia mogą występować bardzo duże różnice w szacunkach ich liczebności w danym zbiorniku, dokonanych w okresie godowym i w okresie letnim. Gody płazów są poprzedzone migracjami do miejsc rozrodu. Wędrowki te mogą mieć charakter masowy i krótkotrwały, tak jak w przypadku gatunków wczesnowiosennych, np. zinwentaryzowane żaba trawna (*Rana temporaria*) i ropucha szara (*Bufo bufo*). Początek migracji może nastąpić nawet 2–3 tygodnie przed pojawieniem się płazów w zbiorniku, w przypadku oddalenia miejsc zimowania od wody np. o 2–3 km oraz zmiennych warunków pogodowych. Charakterystyczne dla płazów są również migracje letnie młodocianych osobników, które po przeobrażeniu się z kijanki opuszczają zbiorniki. Obserwacje późniejszych migracji (lipiec – sierpień), nie są tak masowe, gdyż metamorfoza gatunków późnowiosennych jest bardziej rozłożona w czasie. Z uwagi na biologię tej grupy zwierząt oraz termin prowadzenia badań terenowych, w opinii tut. organu niejasne jest na jakiej podstawie autorzy inwentaryzacji przyrodniczej na str. 21 stwierdzili przemieszczanie się płazów w okresie migracji wiosennych. W przypadku gatunków wykrytych w terenie, jak żaba trawna czy ropucha, szlaki migracji wiosennych nie muszą pokrywać się z trasami migracji na zimowiska. Wynika to z tego, że gatunki te po odbyciu godów i złożeniu jaj prowadzą lądowy tryb życia, opuszczają zbiorniki wodne i udają się do siedlisk lądowych, gdzie spędzają okres letni, a następnie po nim migrują do zimowisk. Z uwagi na powyższe autorzy inwentaryzacji winni wyjaśnić skąd pozyskali te dane. Jeśli inwestor i/lub organ I instancji są w posiadaniu aktualnych, dodatkowych opracowań, wyników badań terenowych, itp., powinni uwzględnić je przy ponownej analizie wpływu planowanej inwestycji na lokalną populację batrachofauny. Wyniki analiz w zakresie wpływu inwestycji na dostępność różnych typów siedlisk, niezbędnych płazom w poszczególnych etapach ich cyklu życiowego, ciągłość szlaków migracji: wiosennych, do siedlisk letnich, dyspersji młodych, oraz do zimowisk, winny stanowić punkt wyjścia do weryfikacji i uzupełniania określonych w zaskarżonej decyzji środków minimalizujących, a w razie potrzeby, również do określenia zakresu działań kompensacyjnych. Część warunków wymaga doszczegółowienia, przykładowo zaskarżona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji nie wskazuje sposobów przystosowania i zabezpieczania elementów systemu odwodnienia, np. poprzez odpowiednie dla płazów nachylenie

skarp rowów, zastosowania szczelnych pokryw, odpowiedniego rozstawu krat zabezpieczających, itd.

Na brak wystarczających analiz w zakresie wpływu planowanego przedsięwzięcia na batrachofaunę wskazuje również sama treść pkt 22 zaskarżonej decyzji. Zapis ww. punktu z sentencji decyzji sugeruje brak pewności, a w związku z tym konieczność weryfikacji, wystąpienia sezonowych migracji płazów. Stąd pozostała część warunku pozwala na pewnego rodzaju dowolność interpretacyjną i przenosi obowiązek określenia warunków realizacji przedsięwzięcia na adresata decyzji.

O konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przedmiotowej sprawie i tym samym o wzajemnej sprzeczności decyzji RDOŚ w Krakowie świadczy także **nałożenie działań kompensacyjnych w decyzji bez oceny oraz monitoringu akustycznego, w sytuacji gdy winna zostać sporządzona analiza porealizacyjna.** Zgodnie z treścią art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy ooś, w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ wydający decyzję może wskazać konieczność wykonania kompensacji przyrodniczej, o ile konieczność takich działań wynika z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W art. 84 ust. 1a ustawy ooś do zakresu obowiązków nakładanych w decyzji bez oceny nie zaliczono art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy ooś, co oznacza, że ustawodawca wykluczył w decyzji bez oceny możliwość nakładania działań kompensacyjnych, a gdy taka konieczność wynika z okoliczności sprawy, już to jest przesłanką do stwierdzenia obowiązku oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie bowiem z dokumentacją koniecznym jest wycięcie 159 drzew (KIP, str. 138), oraz zarośli z powierzchni 40 507 m². Zarówno inwestor w KIP na str. 119, jak i sam organ wydający decyzję (decyzja RDOŚ w Krakowie, str. 12) uznał za konieczne wprowadzenia budek lęgowych dla ptaków. Konieczność zastosowania powyższego działania kompensacyjnego uzasadniono potrzebą złagodzenia utraty części dostępnych dla ptaków miejsc gniazdowania, która wynikać będzie z planowanej wycinki. Ponadto, inwestor w KIP (m.in. na str. 142) stwierdził konieczność wykonania nasadzeń kompensacyjnych: „w ramach prowadzonych prac przygotowawczych wykonana zostanie wycinka drzewostanu kolidującego z infrastrukturą, ale wprowadzone nasadzenia, bez gatunków inwazyjnych, w dłuższej perspektywie czasu spowodują odtworzenie tej części niszy ekologicznych, zajmowanych przez zwierzęta wykorzystujące w chwili obecnej tereny leśne”. W świetle przedstawionych informacji zarówno przez inwestora, jak i ujętych w treści zaskarżonej decyzji, należy bezsprzecznie uznać, że RDOŚ w Krakowie mimo zauważania podstaw do wykonania działań kompensacyjnych nie stwierdził konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko, co stanowiło w tym przypadku naruszenie art. 84 ust. 1a w zw. z art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy ooś. Odnosząc się jeszcze do kwestii wycinki, w ocenie GDOŚ, niezrozumiałym jest dlaczego RDOŚ w Krakowie posiadając wyniki inwentaryzacji drzew

i krzewów, nie wskazał podstawowych danych o skali planowanej wycinki. Na str. 138 KIP określono, że wycinka obejmować będzie 159 drzew oraz pow. 40 507 m² zarośli. Ponadto, RDOŚ w Krakowie dysponował opracowaniami w postaci załączników graficznych oraz tabel, gdzie przedstawiono lokalizację i scharakteryzowano drzewa i krzewy planowane do wycięcia. Szczegółowa analiza tych danych i odniesienie się do ich treści w decyzji, zapewne pozwoliłoby na dokładniejsze przedstawienie walorów przyrodniczych wycinanego drzewostanu, również w kontekście rzeczywistych i potencjalnych siedlisk dla lokalnej awifauny, chiropterofauny, entomofauny i teriofauny.

Odnośnie monitoringu, organ I instancji w pkt III swojej decyzji nałożył obowiązek monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w zakresie emisji hałasu w terminie 1, 12 i 24 miesięcy od dnia oddania inwestycji do użytkowania. Niezrozumiałe jest przy tym czemu służyć mają pomiary ruchu w 1. miesiącu od dnia oddania inwestycji do użytkowania skoro powszechnie przyjmuje się, że weryfikację faktycznego rzeczywistego oddziaływania na klimat akustyczny inwestycji drogowej przeprowadza się dopiero po wysyceniu inwestycji ruchem, co ma miejsce dopiero po ok. roku od oddania do użytkowania, nawet jeśli inwestycja jest jedynie przebudową istniejącej drogi. Jednocześnie w pkt II.31 swojej decyzji organ pierwszoinstancyjny wskazał na konieczność zastosowania cichej nawierzchni w bliżej nieokreślonych „odcinkach przebiegających w sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej”. Weryfikacja skuteczności nałożonych w decyzji środowiskowej środków minimalizujących odbywa się co do zasady za pomocą analizy porealizacyjnej, o której mowa w art. 83 ustawy ooś i której konieczność sporządzenia także może wynikać dopiero z oceny oddziaływania na środowisko (por. art. 84 ust. 1a ustawy ooś). Przewaga analizy nad monitoringiem jest ogromna bowiem w analizie obok samych wyników pomiarów akustycznych i metodyki ich przeprowadzenia (co będzie wynikało także z monitoringu), wskazuje się na możliwe do zastosowania działania minimalizujące stwierdzone ponadnormatywne oddziaływania, a gdy takie nie są możliwe do zastosowania wskazuje się na konieczność zastosowania obszaru ograniczonego użytkowania. Wobec powyższego w tym zakresie doszło także do naruszenia art. 84 ust. 1a w zw. z art. 82 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś).

Podsumowując wskazać należy, że przy analizie aspektów środowiskowych wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś RDOŚ w Krakowie nie wziął pod uwagę:

- usytuowania przedsięwzięcia z uwzględnieniem walorów przyrodniczych i krajobrazowych, obejmujących obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody (art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy ooś);

- i w odniesieniu do niego rodzaju, cech i skali możliwego oddziaływania (art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy ooś);
- rodzaju i charakterystyki przedsięwzięcia z uwzględnieniem różnorodności biologicznej, tj. tego, że inwestycja jest inwestycją liniową przecinającą korytarze migracyjne i obszary chronione (art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy ooś);
- rodzaju, cechy i skali możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do emisji hałasu (i wynikającego z niej zagrożenia dla zdrowia ludzi) wynikające z możliwości ograniczenia oddziaływania (art. 63 ust. 1 pkt 3 lit. g w zw. z art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. d i g ustawy ooś).

Tymczasem do oceny oddziaływania na środowisko właściwy organ kwalifikuje po łącznej analizie uwarunkowań wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś i wzajemnego ich powiązania. Jeżeli analiza ww. uwarunkowań wykaże możliwość znaczącego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, w jakimkolwiek ze wskazanych w tym przepisie aspektów, powinnością organu jest, kierując się zasadą przezorności, nałożenie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W myśl tej zasady, nie w pełni rozpoznane negatywne oddziaływanie na środowisko „wymusza” podjęcie wszelkich możliwych środków zapobiegawczych wobec podejmowanej działalności. Tym samym w sprawie doszło także do naruszenia art. 63 ust. 1 ustawy ooś i to w stopniu kwalifikowanym.

Nie może także umknąć uwadze organowi odwoławczemu, że do kwalifikacji inwestycji pod kątem zasadności oceny dopuszczony został KIP stanowiący mini wersję raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Wykroczenie poza granice wymogów ustawowych KIP określonych w art. 62a ustawy ooś jest jak najbardziej dopuszczalne a momentami pożądane, ale niedopuszczalna jest, w świetle art. 63 ust. 1 ustawy ooś, ocena uwarunkowań środowiskowych wskazanych w ww. przepisie przez pryzmat wariantowej analizy wielokryterialnej. Nosi to bowiem znamiona oceny oddziaływania na środowisko, której istotą jest właśnie analiza wariantowa i wybór jednego spośród zaproponowanych przez wnioskodawcę rozwiązań, prawnie, ekonomicznie i technologicznie dopuszczalnych. Tymczasem w uzasadnieniu decyzji na str. 7 organ I instancji wskazał, że „W ramach analizy rozważano 3 główne warianty realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Wszystkie warianty tras zbiegają się w jednym punkcie (w rejonie połączenia DG nr 292944K z DG nr 292943K). Od tego miejsca planowana obwodnica Muszyny biegnie na południe wzdłuż DG nr 292944K, a następnie DP nr 1514K aż do przejścia granicznego ze Słowacją w miejscowości Leluchów. Jako wariant preferowany do realizacji wskazano wariant W1”, a na str. 12, że „Na podstawie przeprowadzonych analiz stwierdzono, że w wariacie preferowanym występują nieznaczne przekroczenia wartości dopuszczalnych tylko w przypadku dwóch budynków mieszkalnych”. Podkreślić należy, że jednym z fakultatywnych wymogów KIP, wskazanym w art. 62a ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, są dane o ewentualnych wariantach przedsięwzięcia,

przy czym w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego. Należy zaznaczyć, iż analiza wariantowa została przedstawiona w KIP w rozdziale 19, na str. 127-141, gdzie wyróżniono wariant inwestycyjny, racjonalny wariant alternatywny i wariant najkorzystniejszy dla środowiska. W wyniku powyższych analiz wielokryterialnych wyłoniono jako wariant rekomendowany do wyboru wariant W1. Jednocześnie wskazano (na wypadek gdyby nie było to dostatecznie jasne w okolicznościach sprawy), że „w analizie wielokryterialnej przyjęto kryteria, które analizowano w przedmiotowej ocenie oddziaływania, zaznaczając, które z nich są najbardziej istotne, a które stanowią jedynie dopełnienie oceny”. Z zaprezentowanych okoliczności wynika, że organ I instancji, posiłkując się KIP, stanowiącym w istocie raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dopuścił się w skarżonej decyzji do realizacji wariant W1, nie przeprowadzając oceny oddziaływania na środowisko. Podkreślić należy, że to właśnie organ właściwy do wydania decyzji stoi na straży praworządności w toku postępowania, a zatem to na nim ciąży obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa i wymaganie tego od uczestników postępowania, w szczególności nie uleganiu sugestiom autorów KIP co do chęci skrócenia procedury. Wskazać należy także, iż KIP nie stanowi dokumentu, którego zadaniem jest rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości co do oddziaływania inwestycji. KIP bowiem swym zakresem nie wyczerpuje w pełni zagadnień związanych z możliwością wystąpienia negatywnych oddziaływań. Temu zadaniu ma bowiem sprostać opracowany, zgodnie z wymogami art. 66 ust. 1 ustawy ooś, raport o oddziaływaniu na środowisko, którego weryfikacja wraz z uzyskaniem wymaganych prawem opinii i uzgodnień i zapewnieniem udziału społeczeństwa składa się na ocenę oddziaływania na środowisko. W jej wyniku określone zostają skuteczne działania minimalizujące i kompensujące oddziaływania, jakie wiązać się mogą z realizacją przedsięwzięcia na etapie jego budowy, eksploatacji i likwidacji. Rolą KIP jest zaś jedynie kwalifikacja indywidualna przedsięwzięć pod względem konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Karta, wbrew nieprawidłowo stosowanym praktykom, nie stanowi zatem zminimalizowanej wersji raportu o oddziaływaniu na środowisko, której uzupełnienie pozwoliłoby na skrócenie procedury i w rezultacie nieprzeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. W tym miejscu należy podkreślić, że przez ocenę oddziaływania na środowisko rozumie się, za art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, obok weryfikacji raportu ooś także udział społeczeństwa i uzyskanie wymaganych prawem opinii i uzgodnień. Przeprowadzając w ramach kwalifikacji przedsięwzięcia ocenę oddziaływania na środowisko pomija się zarówno stanowiska organów współdziałających jak i udział społeczeństwa, a wraz z nim także i potencjalny udział organizacji ekologicznych na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy ooś. W tym stanie rzeczy można także mówić w przedmiotowej sprawie o naruszeniu art. 79 ust. 1 i art. 80 ust. 1 ustawy ooś.

Oceniając łącznie wszystkie wykazane dotychczas wadliwości kontrolowanej decyzji i poprzedzającego jej wydanie postępowania, w sprawie doszło do naruszenia art. 6, art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 Kpa w zw. z art. 63 ust. 1, art. 79 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 84 ust. 1a w zw. z art. 82 ust. 1 pkt 5 i pkt 2 lit. a ustawy ooś. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie – należy jeszcze raz przeanalizować przedmiotową inwestycję pod kątem wszystkich przesłanek wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś i w zależności od wyniku analizy stwierdzić konieczność lub też nie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Odnosząc się do podniesionych przez odwołujących zarzutów wskazać należy, że wobec nieustalenia w sposób bezsprzeczny stanu faktycznego sprawy, zarzuty w zakresie oddziaływania przedsięwzięcia, są przedwcześnie. Jeżeli przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ będzie przeprowadzał ocenę oddziaływania na środowisko, to obejmie ona dokładnie z taką samą szczegółowością i wnikliwością wszystkie komponenty środowiska w tym zdrowie ludzi.

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ weźmie także pod uwagę, że nie tylko droga publiczna ale także i linia kolejowa jest wyłączona w świetle art. 80 ust. 2 ustawy ooś spod obowiązku badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. A te dwa przedsięwzięcia wchodzi w zakres wniosku podmiotu podejmującego realizację przedsięwzięcia. Organ przanalizuje także wnikliwie dopuszczalność realizacji inwestycji w obszarze ochrony uzdrowskiej B - M i C. W skarżonej decyzji wskazano bowiem, że obszar objęty planowanym przedsięwzięciem zlokalizowany jest częściowo w strefie ochrony uzdrowskiej B - M i C (od km 0+000 do ok. km 2+300 drogi) Uzdrowska Muszyny. Do czynności zakazanych, ustanowionych przez uchwałodawcę lokalnego (Radę Miasta i Gminy Muszyny), zawartych w Statucie Uzdrowska Muszyna, zalicza się m.in. wyręb drzew leśnych i parkowych, z wyjątkiem cięć sanitarnych. Podkreślić należy, że zakazy ustanowione w statutach uzdrowsk nie wyłączają stosowania zakazów ustawowych, wynikających w przypadku strefy „C” ochrony uzdrowskiej wprost z art. 38a ust. 3 w związku z ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 9, 11 i 12 oraz w ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach ochrony uzdrowskiej oraz o gminach uzdrowskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1301). Zgodnie bowiem z orzecznictwem sądownoadministracyjnym, ustawa o uzdrowskach zawiera regulację ogólną dotyczącą wszystkich uzdrowsk, natomiast regulacje statutowe uwzględniają indywidualne uwarunkowania konkretnych uzdrowsk (por. orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2010 r., sygn. akt: II OSK 1990/10).

Ponadto organ zwróci uwagę, przy ponownym rozpatrywaniu sprawy, na sposób formułowania nałożonych w sentencji decyzji warunków. Zapisy warunków zaskarżonej decyzji zawierają wiele określeń typu: „ograniczyć do niezbędnego minimum”, „prowadzić w sposób niepowodujący utrudnienia”, „w miarę możliwości”, pozwalających na własną interpretację ich

treści przez adresata decyzji. Pozostawienie do decyzji inwestora: kwestii precyzyjnego wskazania miejsc wyłączonych z lokalizacji zapleczy budowanych, baz transportowo-materiałowych, miejsc składowania materiałów, substancji i odpadów (pkt 5); skali wycinki (pkt 16); określania sposobów zapobiegania powstawania tymczasowych oczek wodnych, które mogą stać się pułapką dla płazów (pkt. 21); terminów prowadzenia oraz zakresu prac w korycie cieku (pkt 25, 26 i 28); sposobu ograniczenia mącenia wód (pkt 26); zakresu umocnienia brzegów (pkt 27 i 28); wyboru lokalizacji przepustów przystosowanych do migracji zwierząt (pkt 30); parametrów elementów systemu odwodnienia oraz elementów uciezkowych z potencjalnych pułapek dla płazów (pkt 32 i 33), oznacza zbyt dużą swobodę interpretacyjną oraz przenosi na inwestora obowiązek określenia warunków środowiskowych. Jest to niedopuszczalne ze względu na przerzucenie obowiązku procesowego z organu administracji na adresata rozstrzygnięcia. Biorąc pod uwagę, iż w ramach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach możliwe jest jedynie określenie konkretnych warunków nakładanych na inwestora, które wynikają z określonych na etapie oceny oddziaływania negatywnych oddziaływań, tak ogólne i pozostawione w gestii inwestora działania minimalizujące nie są właściwe i stanowią naruszenie art. 82 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś. W opinii organu II instancji błędnym jest nieokreślenie lub zezwolenie na pewną dowolność w wyborze specjalizacji osób wchodzących w skład nadzoru przyrodniczego w pkt 4, 16, 19, 20, 27, 30 zaskarżonej decyzji. W rozstrzygnięciu RDOŚ w Krakowie nałożono obowiązek zapewnienia wyłącznie „nadzoru przyrodniczego” i w tym zakresie podano przykładowe specjalizacje ekspertów wchodzących w skład zespołu pełniącego nadzór przyrodniczy. Takie zapisy w decyzji nie definiują jednoznacznie i prawidłowo wiedzy i doświadczenia, jakie posiadać winny osoby mające sprawować bezpośrednią i czynną opiekę nad zagrożonymi, w trakcie realizacji inwestycji, grupami zwierząt. Katalog specjalistów w ww. punktach, powinien zostać określony na bazie dobrych praktyk i doświadczeń jakie posiada organ I instancji na temat możliwych oddziaływań wynikających z realizacji tego typu inwestycji. Powinny zostać uwzględnione poszczególne typy działań, ich lokalizacja, specyfika, a także biologia gatunków i charakterystyka siedlisk, jakie mogą być przy danych pracach narażone na negatywne oddziaływanie. RDOŚ w Krakowie w decyzji winien określić co najmniej podstawowy katalog specjalistów oraz zakres ich działania, a w razie konieczności wynikającej z uwarunkowań lokalnych, zezwolić na powiększenie zespołu specjalistów wchodzących w skład nadzoru przyrodniczego o ekspertów z innych, czasem wąskich dziedzin.

Wskazania wymaga także, że uzasadnienie decyzji zawiera istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, które nie zostały zawarte w sentencji decyzji. Zgodnie z art. 107 § 1 pkt 5 Kpa rozstrzygnięcie jest podstawowym i obligatoryjnym elementem decyzji administracyjnej. Przy czym, mając na uwadze treść powołanego wyżej przepisu stwierdzić należy, że sentencja decyzji musi zawierać rozstrzygnięcie co do istoty

sprawy. Dlatego też, z uzasadnienia nie można wywodzić wniosków co do przedmiotu rozstrzygnięcia, jego zakresu czy też praw przyznanych stronie lub nałożonych na nią obowiązków. Stąd w opinii GDOŚ nieuzasadnione są zapisy nakładające na inwestora obowiązki, zamieszczone jedynie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji dot. konieczności wprowadzenia budek lęgowych (str. 12), zastosowania odbłasków typu „wilcze oczy” do odstraszenia zwierząt (str. 22); wprowadzenia wygrodzeń herpetologicznych ułatwiających naprowadzenie zwierząt do światła przepustów (str. 22), szczegółowego zakresu działań nadzoru przyrodniczego (str. 22), itp. W wyroku z dnia 12 kwietnia 1999 r., sygn. akt: IV SA 1886/96, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że rozstrzygnięcia decyzji nie można wyprowadzać z treści uzasadnienia. Rozstrzygnięcie decyzji musi być sformułowane w taki sposób, ażeby możliwe było następnie wykonanie decyzji i by nie było wątpliwości, nawet po latach, czego ono dotyczyło. Odzwierciedlenie powyższego wnioskowania znaleźć można również w treści wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt: I SA/Gd 1161/20, w którym orzeczono, iż „decyzja organu administracji publicznej nakładająca na stronę postępowania administracyjnego obowiązek określonego zachowania lub też konkretyzująca określone uprawnienia powinna obowiązek ten lub uprawnienie wyrażać precyzyjnie, bez niedomówień i możliwości różnej interpretacji. Treści rozstrzygnięcia nie można też domniemywać z treści uzasadnienia”.

Odnosnie sposobu włączania w treść rozstrzygnięcia stanowisk organów akcesoryjnych wskazać należy, że RDOŚ w Krakowie przeniósł bez uzasadnienia i szczegółowej analizy do decyzji treść opinii organu właściwego do oceny wodnoprawnej z dnia 28 kwietnia 2021 r. w zakresie potencjalnej kolizji z budowlami przeciwpowodziowymi. Z treści decyzji, w tym również z charakterystyki przedsięwzięcia stanowiącej załącznik do decyzji, nie wynika jednak, aby w ramach inwestycji planowano przebudowę budowli przeciwpowodziowej. W uzasadnieniu decyzji na str. 25 wskazano, że „odcinek drogi 2+559 - 3+322 znajduje się w 50 metrowej strefie ochronnej obwałowania-bulwaru betonowego rzeki Poprad”. Jednocześnie organ wydający decyzję, wskazał „w celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zakazuje się wykonywania robót lub czynności, które mogą wpływać na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych w tym wykonywania obiektów budowlanych, kopania studni, sadzawek, dołów oraz rowów w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału”. GDOŚ zgadza się z RDOŚ w Krakowie, iż wszelkie prace związane z przebudową drogi, które mogłyby wpłynąć na szczelność wałów wymagają uzyskania odrębnych decyzji zwalniających od zakazów określonych w art. 176 ust. 1 pkt 1-5 Prawa wodnego. W związku z powyższym niezrozumiałym jest wprowadzenie do decyzji pkt 9 zezwalającego na przebudowę obiektów przeciwpowodziowych.

Dyskusyjna jest również treść pkt 10 zaskarżonej decyzji. Zapis ten dotyczy konieczności weryfikacji i korekty dokumentacji i ponownego jej uzgodnienia w przypadku przejścia wód

powodziowych oraz wystąpienia istotnych zmian w rejonie zamierzonej inwestycji. Zapis sugeruje konieczność przeprowadzenia dodatkowych procedur, przypominających procedurę ponownej oceny oddziaływania na środowisko, jednakże bez podstawy prawnej. W przypadku braku oceny oddziaływania na środowisko, nie funkcjonują bowiem przepisy gwarantujące zapewnienie prawidłowego wykonania omawianego warunku.

Wobec powyższego GDOŚ, zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 138 § 2 Kpa, uchyla zaskarżoną decyzję RDOŚ w Krakowie z dnia 23 czerwca 2021 r. w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji:

Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska
Andrzej Sewca-Lewandowski

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Strona może wnieść sprzeciw na decyzję, zgodnie z art. 64a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa. Sprzeciw wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ (ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa), w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji.

Wnosząc sprzeciw na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), strona jest zobowiązana do uiszczenia wpisu od skargi w wysokości 100 zł. Strona, jak wynika z art. 239 § 1 pkt 4 Ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych jeśli przyznane zostało prawo do pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym (prawo pomocy), w zakresie określonym w prawomocnym postanowieniu o przyznaniu tego prawa. Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, ul. Mogilska 25, 31-542 Kraków;
2. ██████████ – pełnomocnik Miasta i Gminy Muszyna, EKKOM Sp. z o.o., ul. J. Babińskiego 71b, 30-394 Kraków;
3. ██████████ reprezentowana przez adv. ██████████, Kancelaria Adwokacka, ul. ██████████ ██████████;
4. ██████████ reprezentowany przez adv. ██████████, Kancelaria Adwokacka, ul. ██████████ ██████████;
5. ██████████
6. ██████████
7. ██████████
8. ██████████
9. ██████████
10. ██████████
11. ██████████
12. ██████████
13. ██████████
14. ██████████
15. ██████████
16. ██████████
17. ██████████
18. ██████████
19. ██████████
20. ██████████
21. ██████████
22. ██████████
23. ██████████
24. ██████████
25. ██████████
26. ██████████
27. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa.